

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๗๑/๒๕๑๘

พนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราช

โจทก์

นายบวน ม้วยด้วง

จำเลย

พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.๒๕๐๙ มาตรา ๑๗, ๑๘ ทวิ, ๒๐, ๒๔

พ.ร.บ.ยาสูบ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๑๒ มาตรา ๘, ๙, ๑๐

จำเลยได้รับใบอนุญาตให้ประกอบอุตสาหกรรมยาสูบ โดยตั้งโรงงานประกอบอุตสาหกรรมยาสูบในเขตอำเภอเมืองฯ จังหวัดนครศรีธรรมราชจำเลยไปซื้อยาเส้นจากชาวไร่ที่บ้านของชาวไร่ในอำเภอท่าศาลาจังหวัดเดียวกัน ยาเส้นดังกล่าวได้รับยกเว้นไม่ต้องปิดแสตมป์ยาสูบเพราะเป็นยาเส้นที่ชาวไร่ผลิตได้จำเลยกำลังขนย้ายยาเส้นนี้ไปยังสถานที่ประกอบการค้าของตนเพื่อดำเนินการก่อนนำออกขาย ระหว่างทางถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับ ดังนี้ ถือไม่ได้ว่าจำเลยมีไว้เพื่อขายซึ่งยาเส้นที่มีได้ปิดแสตมป์ยาสูบ ตามพระราชบัญญัติยาสูบพ.ศ.๒๕๐๙ มาตรา ๒๔ จำเลยจึงไม่มีความผิด

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมียาเส้นไว้เพื่อขาย รวมน้ำหนัก ๕๙๐ กิโลกรัม ซึ่งจะต้องปิดแสตมป์ยาสูบตามกฎหมายเป็นเงิน ๕๙๐ บาท แต่จำเลยมิได้ปิดแสตมป์ยาสูบดังกล่าว ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๒๔, ๔๔, ๕๐พระราชบัญญัติยาสูบ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๒ มาตรา ๑๘ และริบของกลาง

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง คืนของกลางแก่เจ้าทรัพย์

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

โจทก์ฎีกาในข้อกฎหมายว่า จำเลยมีความผิดเพราะกฎหมายมิได้ให้ความคุ้มครองในการที่จำเลยไปซื้อยาเส้นนอกโรงงาน ถึงแม้จำเลยได้รับใบอนุญาตให้ประกอบอุตสาหกรรมยาสูบ

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า จำเลยได้รับใบอนุญาตให้ประกอบอุตสาหกรรมยาสูบโดยตั้งโรงงานประกอบอุตสาหกรรมยาสูบในเขตอำเภอเมืองนครศรีธรรมราชจังหวัดนครศรีธรรมราช วันเกิดเหตุจำเลยไปซื้อยาเส้นของกลางจากนายเคล้าเพ็งจันทร์ นายเสรี เวทยาวงศ์ ซึ่งเป็นชาวไร่ที่บ้านนายเคล้า ตำบลท่าซิ่น อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช ยาเส้นดังกล่าวได้รับยกเว้นไม่ต้องปิดแสตมป์ยาสูบเพราะเป็นยาเส้นที่ชาวไร่ผลิตได้ จำเลยกำลังขนย้ายยาเส้นนั้นไปยังสถานที่ประกอบการค้าของจำเลยเพื่อดำเนินการก่อนนำออกขาย ระหว่างทาง

ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับ ดังนี้ ตามข้อเท็จจริงดังกล่าวถือไม่ได้ว่าจำเลยมีไว้เพื่อขายซึ่งยาเส้นที่ได้ปิดแสตมป์
ยาสูบตามกฎหมายที่โจทก์อ้าง จำเลยไม่มีความผิด

พิพากษายืน